

1.

Het zwakke licht van de koplamp kleurt geel op het inktzwarte asfalt. Hij gaat op de pedalen staan. Het is een behoorlijke klim naar het hoogste punt van Nederland, de Mount Scenery op Saba niet meegerekend, maar voor een geoefend fietser goed te doen. Het restaurant bij de Wilhelminatoren ligt er verlaten bij, hij plaatst zijn fiets tegen de muur. Voetstappen achter hem, hij draait zich om maar ziet niets. Dan een fel licht van een zaklantaarn dat hem bijna verblindt. De man laat de lamp zakken en naar beneden schijnen. De fietser en de man groeten elkaar. De fietser wijst naar de koevoet die de man vasthoudt. De man draagt zwarte handschoenen, lacht en stopt het breekijzer in de hand van de fietser die zijn schouders ophaalt en daarna zijn hoofd schudt. Ze praten wat, dan knikt de fietser, legt het gereedschap op de grond, haalt een USB-stick uit zijn broekzak en geeft deze aan de man. De man stopt de stick in zijn binnenzak en haalt er een pistool uit dat hij op de fietser richt. De man schreeuwt iets en gebaart met het wapen dat de fietser de koevoet moet pakken en wijst daarna in welke richting de fietser moet lopen. Met de handen in de lucht loopt de fietser voor de man tot ze bij de toegang van de Wilhelminatoren zijn. Het slot is geforceerd en de man gebaart dat de fietser het breekijzer moet laten vallen. Vervolgens dirigeert hij hem de trap op te lopen. Als ze op de glazen skywalk zijn aangekomen, schreeuwt de man weer tegen de fietser en drukt vervolgens de loop van het pistool in zijn nek. De bevende handen van de fietser omklemmen de aluminium balustrade die boven het glas is gemonteerd. Hij draait zich om, zegt wat, waarop het ijzer nog harder

in zijn nek wordt gedrukt. Hij trekt zich omhoog aan de balustrade tot hij op zijn tenen staat, draait dan zijn hoofd in de richting van de man. De man drukt het pistool tegen de zijkant van het gezicht van de fietser. Hij schreeuwt en gebaart verder te gaan. De fietser trekt zich verder omhoog en zodra zijn voeten los zijn van de grond, laat de man het pistool vallen, grijpt de benen van de uit evenwicht geraakte fietser en duwt hem over het aluminium. Een ijzige schreeuw stopt abrupt bij de doffe klap wanneer het lichaam de grond raakt.

2.

Jenny's traan rolt over haar wang als ze hem de laatste groet brengt. Ze knikt naar zijn ouders en loopt de zaal uit. In de deuropening duwt de medewerker van de begrafenisonderneming haar het bidprentje in de handen. Hij wijst naar links. "Aan het eind van de gang rechts is de ruimte waar de koffietafel is." Ze negeert zijn aanwijzing en loopt rechtdoor. Frisse lucht, ze moet naar buiten. Op de hardstenen trap gaat ze zitten en buigt haar hoofd tussen de knieën. Ze wacht tot ze haar ademhaling onder controle heeft, staat dan op en loopt naar haar auto. Wanneer ze achter het stuur zit, streelt ze met haar wijsvinger over de foto van Marco op het bidprentje. Het beeld van de betraande ogen van zijn ouders en hun schokkende schouders krijgt ze niet uit haar hoofd. Waarom? Waarom toch? Ze kan niet bevatten dat hij zijn leven heeft beëindigd. Geen enkel signaal wees op de stap die hij vijf dagen geleden heeft gezet. Ja, hij was een man die nooit uitbundig was, die nooit zo maar uit het niets begon te praten. Hij lachte weinig, alleen als hij iets nieuws of aparts had ontdekt bij het onderzoek kon hij lachen en praten. Al was hij matig introvert, zijn gedrevenheid in het promotietraject, zijn focus op de data, zijn plezier in het ontdekken, allemaal tekenen die niet passen bij iemand die overweegt om uit het leven te stappen. Was het een ongeluk? Een misdrijf misschien? De politie houdt vooralsnog alle opties open, hoewel ze geen enkele aanwijzing voor een misdrijf hebben gevonden, noch een aanwijzing voor zelfdoding. Er is geen afscheidsbrief of een ander teken gevonden dat hij moedwillig tot deze daad kwam. Hij fietste naar de Vaalserberg,